

Ideologické zásady nové evropské pravice

 litterate.cz/ideologicke-priciny-nove-evropske-pravice

Petr Hampel

11 července, 2023

Někdo si možná všimnul, že jsem z blogu Litterate prakticky zmizel. Přiznám si, že mi připadá naprosto neproduktivní nadávat na jednání současné vlády. Vítězové studené občanské války se chovají jako vítězové a drancují zemi odpovídajícím způsobem. Co jiného bychom od nich mohli čekat.

V takové situaci by bylo racionální analyzovat příčiny vlastní porážky. Ale obávám se, že na to není alternativa připravena a není na to připravena ani většina čtenářů Litterate (tedy aspoň většina těch, kdo se účastní diskuzí). Poptávka je po ujištění, že jsme všechno udělali dobře. Že debakly byly způsobeny neovlivnitelnými vnějšími poměry. A že se to nějak samo mění k tomu, abychom příště vyhráli. Na tuhle poptávku reagovat nechci.

Nicméně pro tu menšinu, co si chce lámat hlavu, se rýsují dvě otázky.

Za první. Kdy se situace změní natolik, aby bylo možné se postavit té mocenské vrstvě (společenské třídě), kterou reprezentuje vláda Petra Fialy.

Za druhé. Jak musí být opozice do té doby připravena? Co musí mít, co dnes nemá? Co musí umět, co dnes neumí?

K tomu snad brzy něco napíšu. A do konce roku snad bude venku knížka, která se tím zabývá. Z toho je zřejmé, zda pokládám za možné dosažení rychlé změny nebo nikoliv.

Tentokrát ale přináším překlad z ciziny. Jeho autorem je Daniel Friberg, šéf a majitel nakladatelství Arktos a rozsáhlé webové stránky, kde najdete texty Alexandry Dugina, Julia Evoly, Guillaume Faye, a kde publikuje taky moje maličkost.

Některé body jeho manifestu pokládám za inspirující a skvělé. Nicméně to snad přispěje k vyléčení těch, kdo věří, že protisystémová opozice ve velkých národech může být naším spojencem. Ne! Le Penová bude vždy hájit francouzské zájmy, představitelé AfD německé zájmy, Salvini italské zájmy...které téměř nikdy nejsou stejné jako zájmy malých evropských národů.

Ideologické principy nové evropské pravice

Cílem následujících stručných orientačních bodů je shrnout některé zásady, jimiž by se měli řídit ti, kterým záleží na budoucnosti naší civilizace

I. Člověk a společnost

Lidské společnosti vznikají a žijí jako výsledek složitého souboru faktorů. Mezi tyto faktory patří kulturní tradice a zvyklosti jejich obyvatel, jazyky, náboženství, biologické vlastnosti, etika a morálka, vzorce chování i sociální, etnická a politická identita.

Mají-li se lidé cítit součástí společnosti, ve které žijí, potřebují autentickou identitu a historický kontext. Tuto potřebu neuspokojují ani proměnlivé, plastické spotřebitelské identity, ani utopické představy o tom, jaký by člověk měl být, vnucované shora. Autentická identita je založena na jazyce, kultuře, identitě, etnické příslušnosti a sociální realitě – nikoli na názorech, sexuální orientaci nebo mediálně vyvolaných impulsech a umělých potřebách.

Etnická identita je přirozeným východiskem pro politickou organizaci. Liberální pojetí jednotlivce i socialistické pojetí tříd se ukázaly jako nedostatečné. Etnická příslušnost představuje nejvhodnější východisko pro politickou analýzu a praxi.

II. Evropa

Pro mnoho lidí zůstává jejich místní, regionální nebo národní příslušnost nejdůležitější součástí identity. Historické okolnosti však způsobily, že tyto celky nejsou dostatečně silnými politickými

subjekty a nemohou zajistit prosazování zájmů Evropanů na celém světě. Tak tomu bylo již v době studené války, kdy byl kontinent rozdělen na dvě poloviny Sovětským svazem a Spojenými státy, a tak je tomu dosud, kdy je Evropa podřízeným partnerem USA, které nyní soupeří nejen s Ruskem, ale také s Čínou a nakonec možná i s obrozujícím se muslimským světem a Indií.

Z tohoto a dalších důvodů je sjednocená a nezávislá Evropa nezbytná. Společná zahraniční politika a společná vůle hájit zájmy Evropy v celosvětovém měřítku je jediným způsobem, jak se kontinent může chránit a politicky působit ve světě, aniž by byl pouhým vazalem jedné z ostatních velmocí.

Vznik multipolárního světa vytvořil pro Evropu dosud nepředstavitelné možnosti, jak se vymanit z podřízenosti Spojeným státům čistě diplomatickou cestou. Vyvažováním zájmů různých velmocí by Evropa mohla hledat a nalézt vlastní cestu a dosáhnout vyšší úrovně sebeurčení v politických otázkách. Jestliže relativně malé národy, jako je Japonsko a Barma/Myanmar, mohou efektivně prosazovat vlastní zájmy tím, že využívají rostoucího napětí mezi Čínou a Spojenými státy, Evropa může dokázat ještě více. Zejména pokud se rozhodne spolupracovat pouze s velmocemi, které respektují její suverenitu.

Navzdory potřebě politické integrace by měly být místní, regionální a národní identity uznávány a podporovány. Měla by jim být přiznána práva a měly by se dále rozvíjet. Byrokratická centralizace charakteristická pro současnou Evropskou unii musí být omezena na oblasti, kde je to nezbytně nutné, což znamená především na bezpečnostní otázky, obchod a zahraniční politiku, ale jen málo na cokoli jiného. Regionální a národní identita Evropy by neměla být zavržena, ale naopak posílena v celoevropském rámci.

III. Hospodářství a politika

Obhajujeme nadřazenost politiky nad ekonomikou. Politická moc by měla být vykonávána otevřeně, transparentně a na základě jasně vymahatelné odpovědnosti vládců vůči lidem, kterým vládnou. Je zcela nepřijatelný současný stav, kdy korporace, neziskovky a soukromé osoby nashromáždily obrovskou moc nebo bohatství a mohou volně ovlivňovat nebo rozhodovat o dění ve všech oblastech společnosti. Skuteční političtí zástupci evropských národů musí mít pravomoci – a vůli – omezit korumpující vliv peněz soukromých subjektů v politice.

Vláda nerovná se regulace nebo plánování. Nesmí být podceňována schopnost svobodných trhů, svobodných lidí a svobodného obchodu vytvářet ekonomické bohatství. Proto nesmí být omezována z jiných důvodů, než je omezování vlivu peněz v politice a řešení sociálních problémů, s nimiž si trh sám nedokáže poradit. Terapeutický sociální stát si v Evropě historicky dovolil příliš mnoho vůči jednotlivcům i skupinám a je dobré si uvědomit, že většina obětí komunismu nebyla zastřelena, ale zemřela hlady kvůli absurdní hospodářské politice. Kromě toho by sociální služby a pomoc, které Evropa poskytuje svým občanům, jako je zdravotní péče a sociální zabezpečení, měly být omezeny na Evropany a neměly by se rozšiřovat na neevropany, jejichž jediným zájmem je být v Evropě a sobecky využívat tyto zdroje, které jim zdarma rozdávají utopičtí politici a sociální křižáci.

Ekonomika není absolutním základem společnosti a dogmatický přístup k jejím funkcím není nikdy rozumný. Slova Alaina de Benoista platí i pro nás: rádi uvítáme společnost s trhem, ale ne tržní společnost. A naopak, požadavky na ekonomickou rovnost obyvatel Evropy nesmí omezit pozitivní, bohatství vytvářející účinky tržních sil.

Sféry, které jsou chráněny před silami trhu, mají hodnotu samy o sobě – náboženské komunity, kulturní a sportovní sdružení, místní historické spolky a další podobné formy organizace společenství jsou důležitými prvky zdravé společnosti, pokud slouží zájmům evropských národů a nepůsobí proti nim.

IV. Národy světa a etnický pluralismus

Naším historickým subjektem je Evropa a my se především zasazujeme o její zájmy a zájmy jejích národů a hájíme je. To v žádném případě nevyklučuje dobrou vůli vůči jiným národům a politickým skupinám nebo spolupráci s nimi. Každý člověk v Evropě má však právo na to, aby političtí vládcí zastupovali zájmy jeho národa. Politik, který je motivován nějakou obskurní představou, že jeho hlavní loajalitou by mělo být jakési abstraktní „lidstvo“ nebo „svět“, a nikoli skutečný lid, jemuž vládne, nemůže být nikdy tolerován jako vládce, a dokonce ani jako legitimní demokratický představitel. „Lidstvo“ nebo „svět“ jsou pojmy, které neodkazují na žádnou konkrétní politickou, kulturní, historickou nebo antropologickou realitu. Pokud se jich někdo dovolává, slouží nevyhnutelně k zakrytí nějakého nežádoucího vlivu nebo prosté politické idiocie.

Pokud jde o roli, kterou by Evropa měla hrát mimo své vlastní hranice, to bude záležet na dalším vývoji dějin. Obecně lze říci, že její funkcí by nemělo být vnucování vzorců života a politických systémů jiným národům, o které neprojevíly výslovný zájem. Fanatická skupina válečných štváčů, která za frází o „lidských právech“ a „demokracii“ zabíjí miliony lidí po celém světě a současně stejnou rétorikou podporuje masovou migraci ze třetího světa do Evropy, musí být zbavena jakéhokoli vlivu na zahraniční politiku Západu. Náзор na to, jak jiné národy řeší své záležitosti, by měl být vyjadřován výhradně prostřednictvím diplomacie a příkladů, a ne prostřednictvím agresivních válek a pokusů o rozvrat, které se nám v posledních desetiletích znovu a znovu vracejí.

Zásada, že každému národu, pokud je to možné, musí být umožněno žít tak, jak chce, není založena na žádném kulturním relativismu, v němž jsou všechny způsoby jednání považovány za stejně hodnotné pro všechny národy všude na světě. Je to naopak přísně pragmatický přístup: válka a revoluce jsou bez výjimky horší než alternativa, která spočívá v tom, že se vývoj každé společnosti

jednoduše ponechá na lidech, kteří v ní skutečně žijí. Proto bychom neměli vést války, podněcovat revoluce a jinak rozvracet zavedené pořádky v cizích zemích.

Na oplátku za tento přímý odpor k intervencím a násilí vůči kulturám a národům požadujeme totéž pro sebe. Masové přistěhovalectví do Evropy musí být zastaveno. Amerikanizace a import hloupých politických idejí a infantilizující populární kultury musí být omezeny a nahrazeny kulturou, kterou částečně vytvoří zdola různé národy našeho kontinentu a částečně intelektuální a kulturní elity, které jsou politicky a duchovně loajální vůči Evropě.

V. Parlament, revoluce, reakce

Parlamentní úsilí nemůže být nikdy více než doplňkem širší kulturní a politické práce. Výsledky voleb jsou pouze produktem toho, jak se formovalo veřejné mínění a jak, čím a jakým způsobem se mezi těmito volbami šířily informace. Naší silnou stránkou je, že hovoříme o skutečném světě, který každý kolem sebe vidí, na rozdíl od těch protievropských politických sil, které se stále snaží lidem zaměřit jejich názor tím, že jim malují růžové obrázky, které jsou v rozporu s fakty. To může vést k příznivým volebním výsledkům pro více či méně pozitivně orientované strany, ale tyto výsledky poskytují jen nepatrnou výhodu v rámci celkové práce, kterou je třeba vždy vykonávat s ohledem na širší a dlouhodobější perspektivu.

Politické násilí, ať už organizované, nebo páchané jednotlivci, nemůže hrát žádnou pozitivní roli při obrodě Evropy. Náš současný politický establishment má drtivou mocenskou převahu, včetně převahy vojenské, zpravodajské a v dohledu nad občany. Obhajovat „vzpouru“ nebo „revoluci“ (v doslovném významu těch slov) za současných historických podmínek znamená chovat se jako rozzlobené dítě a spoléhat na to, že záchvat vzteku povede ke splnění přání.

Nejlepším příkladem je „revoluční“ levice: kdyby došlo ke skutečnému přímému střetu mezi státními aparáty Západu a směšnými hordami komunistů a anarchistů, kteří tvrdí, že je chtějí svrhnout, byly by tyto hordy během několika dní vymazány z povrchu zemského a nikomu by nechyběly. Skutečná pravice by se neměla snažit napodobovat jejich časem promarněnou idiocii. Revoluční žvanění nemůže přinést nic jiného než vyburcování duševně labilních lidí k násilným činům, které jsou jednak nemorální a jednak nemohou mít žádnou praktickou hodnotu. Takové činy bychom měli přenechat extrémní levici a radikálním islamistům, pro které je to přirozené. Sami na sebe klademe vyšší nároky.

Naší metodou je opět metoda metapolitická – postupná transformace společnosti směrem, který bude prospěšný pro nás a hlavně pro obyvatelstvo obecně. Na této práci se mohou podílet činitelé uvnitř i vně zavedeného politického systému, pokud existuje vůle, a tedy i způsob. Revoluční převraty působí na evropském kontinentu spoušť již více než dvě století. Toto šílenství nyní končí. Reakce přichází, krok za krokem, a my se budeme řídit doporučením Julia Evoly, abychom „své nepřátele raději zahrnuli opovržením než řetězy“.

Úspěch našich myšlenek je nejen možný. Je jistý.